

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. október 20.
(vasárnap)**

Horváth Géza

TÖRVÉNY ÉS TANÚBIZONYSÁG

Lekció: Ézsaiás 8,13-20

Alapige: Ézsaiás 8,20

A törvényre és bizonyágtételre hallgassatok, aki nem ezt mondja, annak nincs hajnala!

Imádkozzunk!

Áldott vagy te, Uram, öröktől fogva mindörökké. Tied, Uram, a nagyság, a hatalom és fenség, a ragyogás és a méltóság. Bizony minden, ami a mennyben és a földön van. Tőled ered a gazdagság és a dicsőség, te uralkodsz mindenben. A te kezében van az erő és a hatalom.

Most azért, Istenünk, hálát adunk neked és dicsérjük a te fenséges nevedet. Mi jövevények és zsellérek vagyunk előtted, mint minden őszünk. Napjaink olyanok a földön, mint az árnyék, nincs állandóságuk.

Köszönjük, hogy ezen a délelőttön mi is ezt vallhatjuk, örökkévaló Isten, és mi is úgy vallhatjuk, ahogyan valamikor Dávid imádkozott előtted.

Köszönjük, hogy a seregek Ura előtt hódolhatunk. Engedd meglátnunk, milyen nagy ajándék és milyen hatalmas kiváltság ez. Engedd meglátnunk, hogy milyen nagy ajándék, hogy beszélő Isten vagy, aki igéddel megszólítasz bennünket. Köszönjük, hogy népet gyűjtöttél magadnak.

Áldunk, hogy a te néped készséggel siet a sereggyűjtés napján. Most is azért vagyunk együtt, mert így rendelted, hogy szent összegyülekezéseink legyenek. Mert így rendelted, hogy ünnepet szenteljünk, és szent igéddel éljünk.

Kérünk, Urunk, mivel te ismersz egyedül bennünket, te látod, mire van szükségünk, mi az, ami kell nekünk. Jobban, mint ahogy mi látjuk, vagy ahogy mi gondoljuk.

Kérünk, áldd meg istentiszteletünket, a te jelenléteddel tisztelj meg bennünket, azzal, örökkévaló Istenünk, hogy igéd és Szentlelked által itt vagy közöttünk, hogy prédikálsz szent igédet, és nem hagyod szomszédhozni a lelkünket.

Köszönjük, hogy jöhetünk hozzád úgy, ahogy vagyunk, hálát adva az elmúlt hét eseményeiért. Köszönjük, hogy örömben és bánatban te voltál velünk. Áldunk, hogy a gyülekezetben gyermekek születtek. Köszönjük, hogy azok mellé a testvérek mellé is odaállhattunk, akik szeretteiktől búcsúztak ezen a héten, hogy vigasztaljuk, bátorítsuk őket az evangéliummal, azzal, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halottak közül és zsengejük lett azoknak, akik elaludtak. Kérünk, vigasztald őket ezen az alkalmon.

Eléd visszük, Urunk, azokat, akik betegség miatt nem tudtak eljönni közénk, akik hallgatják majd ezt az igehirdetést, és talán velünk együtt énekelnek betegágyukon. Kérünk, áldd meg őket is. Mi pedig, akik eljöhettünk ide, gazdag áldásodban hadd részesüljünk igéden keresztül, Urunk, amelyről valljuk, hogy lélek és élet.

Legyen tied ezért a hála, a hódolat, dicsőség, magasztalás örökkön-örökké.

Amen.

Igehirdetés

Többször elmondtam már, hogy én egy kicsi, de meleg gyülekezetben nőtem fel és konfirmáltam, ahol a lelkipásztor csodálatos élettel élte meg Isten ígését, és hirdette nekünk feleségével együtt. Ilyenkor, az októberi vasárnapokon lelkipásztorunk többször mondta, hogy a reformáció hónapjában vagyunk. És ezeket az igehirdetéseket egy kicsit mindig áthatotta a reformáció ténye. Most, amikor erre a vasárnap délelőttre kértem az ígét a mi örökkévaló Urunktól, eszembe jutott ez a mondat, mert olyan ígét adott Isten, amelyben a reformáció egyik nagy központi igazságáról lesz szó: Isten ígéről.

A reformáció egyik igazsága az volt: Sola scriptura. Ezt hirdették, vagyis egyedül a Szentírás. Ha ezt a rövid mondatot bővíteni akarjuk, hogy értelmes legyen a számunkra, akkor úgy lehetne bővíteni: egyedül a Szentírás mutatja meg nekünk az üdvösségre vezető utat. Egyedül a Szentírás mutatja meg azt is – miután megmutatta ezt az üdvösségre vezető utat –, hogyan lehet Istennek tetsző életet élni annak, aki már ezen az úton jár. Aki átlépett a szoros kapun és megtalálta ezt a keskeny utat.

A reformációt tehát ne csak egy napon ünnepeljük, hanem a reformáció elindulásának 496. évfordulója előtt ezen az ünnepi alkalmon is legyen szó a reformáció egyik nagy igazságáról: Isten ígésének újbóli felfedezéséről.

Szeretném azt mondani, hogy a reformáció, amikor Isten ígését újból az emberek elé helyezte, és a Bibliát az emberek kezébe adta, akkor nem valami újat hozott. Nem új üzenetet hozott ezzel, hanem újra szólt az az üzenet, amelyre az évszázadok során sok minden ráragódott.

Az ébredés idején úgy tekintettek a megtért emberekre, akik kezükbe vették a Bibliát, elkezdték olvasni, és még hirdetni is kezdték, hogy ez valami új vallás. Egyszer valaki megdöbbenve mondta nekem az egyik barátomról, aki az ottani református gyülekezet gondnoka: ez az orvos nem református. – Miből gondolja, hiszen ő a gyülekezet gondnoka? Azt mondja: Bibliát olvas.

Ennyire újdonságnak hatott az, hogy a református ember kezébe veheti a Bibliát, a Szentírást, azt olvashatja, tanulmányozhatja, erőt meríthet belőle. Később majd látni fogjuk mi-minden nekünk még Isten ígéje. Ez azért is fontos, mert

bár a XXI. században élünk, nehogy azt gondolja valaki, hogy miért kell nekünk a reformáció üzeneteiről beszélni? — Bizony a mi időnkben is annyi ideológia, mítosz, tudományos vagy annak vélt gondolkodás, modernizmus, vagy ú. n. történetkritikai írásmagyarázat takarja el az emberek elől Isten igaz igéjét, Isten beszédét. Nincs pedig senkinek joga ítélni a Bibliát, mert a Biblia ítél meg minket — ahogy a Zsidókhöz írt levél 4. fejezetének igéje mondja: Megítéli a szív gondolatait és szándékait.

Egy kis közösségben, ahol hívő lelkipásztorok jöttek össze és beszélgettek egymás közt az ú. n. Biblia-kritikáról, az egyik lelkipásztor azt mondta: helyesli a Biblia-kritikát. — A többiek megdöbbenek. — De nem azt, ahogyan mi kritizáljuk a Bibliát, hanem azt, ahogy a Biblia gyakorol kritikát a mi életünk felett. Ezt helyeslem. — Igaza volt, és milyen jól látta.

Ugyanakkor a mai korunkban azt is látni kell, hogy rajongó, karizmatikus mozgalmak félelmes erővel vesznek ördögi bűvkörükbe embereket, új kijelentéseket hangoztatva. A lelki élmények függetlenül az igétől, és fölébe kerülnek. A Szentírás Krisztusa helyett az ember kerül a középpontba, ami vele vagy benne történik, és nem az, ami a Golgotán, és ami azon a húsvéti hajnalon történt. Ezért is kell nekünk ezt az igét komolyan venni, amit itt Ézsaiás mondott: a törvényre és a tanúbizonyosság-tételre hallgassatok!

Azért is hadd szóljak erről az ígéről, mert ha valaki elolvassa a különböző Biblia-fordításokat, láthatja, hogy hányan, hányféleképpen fordítják ezt az igét. Tulajdonképpen, ha ezeket a fordításokat megnézzük az eredeti szöveggel, akkor így hangzik ez a mondat: A törvényre és a tanúbizonyosság-tételre figyeljetelek. Aki nem így vagy nem eszerint szól, annak nem lesz hajnala, vagy nem lesz világossága. — A Bibliában a hajnal a világosságot jelentette, mégpedig a sötétség után jövő világosságot, amit vártak az örök. Mikor hajnalodik már és meddig tart az éjszaka?

Itt tehát, ha ezt az igét így értjük: annak nem lesz hajnala, akkor az azt jelenti: marad a sötétségben. Aki a törvényre és bizonyoságtételre nem figyel, vagy aki nem a törvényre és bizonyoságtételre figyel, annak nem lesz hajnala. Az marad a sötétségben. Ha helyesen hallgatjuk az igét, akkor pedig világosságban járunk.

Az előző versekben (erről most nem fogok beszélni) arról szól Ézsaiás, hogy ha a nép nem a törvényre és nem a tanúbizonyosság-tételre figyel, akkor mire? Mert valamire biztos, hogy figyel, odahajtja a fülét. Ézsaiás azt mondja: ha nem a törvényre és nem a tanúbizonyosság-tételre figyelnek, akkor figyelnek a jövőmondókra, a halottidézőkre. Összefoglalva: figyelnek mindenre, ami nem Istentől jön, és nem Istentől származik. Ezek pedig sötétségben fognak maradni. Mert nemcsak azt jelenti, hogy aki nem e szerint szól, az marad a sötétségben, hanem azt is jelenti ez az ige, hogy aki nem e szerint hallgatja Istennek a beszédét, az is a sötétségben fog maradni. — Nekünk pedig, akik az Isten igéjét és törvényét hallgatjuk, és abban gyönyörködünk, akkor világosságunk van, mert az ige maga a világosság. Olyan mécses, amely a lábunk előtt van, amely be- és megvilágítja előttünk az utat. És ha ki akarjuk terjeszteni a világosságot, akkor azt mondjuk: akkor a mienk a világosság, mienk Jézus Krisztus, mert Ő a világ világossága. Az világosságban fog járni, mert ő maga is a világosságban van.

TÖRVÉNY ÉS TANÚBIZONYSÁG

Azt mondja ez az ige: Isten ígéje üdvösségünkre nézve tökéletesen elég, mert ez mutatja meg az üdvösség útját a számunkra, és elengedhetetlenül szükséges. Az igaz egyház legbiztosabb ismertetőjele Isten ígéjének a hirdetése. Vagyis a törvény és a tanúbizonyság. Ha nem ezt teszi, akkor nem egyház, még ha annak is tartja vagy nevezi magát, vagy ha sokan tartoznak is a tagjai közé. Ott, ahol Isten ígét hirdetik és ott, ahol Isten ígét hallgatják: ott van az egyház, mert ott van Jézus Krisztus.

Nem olyan régen kedvesen mondta valaki a gyülekezetben: nálatok Isten ígéje van a középpontban. Többünket megörvendeztetett ez a mondat, és örülünk, ha valaki ezt így látja. Valóban ezt szeretnénk: Isten ígéje legyen a középpontban, úgy, ahogy istentiszteletünk középpontjában ott van Istennek az ígéje.

Miért olyan fontos nekünk a törvény és tanúbizonyság-tétel? Azért, mert abban jelentette ki Isten nekünk az üdvösség útját.

Isten ígéje nem arról szól, hogyan lehetünk jobbak, hogyan lehet elviselhetőbb az élet. Hogy fogjuk kibírni az élet nehézségeit, próbatételeit, kísértéseit, terheit, keresztjeit. Hanem Isten ígéje arról szól: mi módon menekülhetünk meg az ítélettől, és mi módon juthatunk ismét a kegyelembe. És ha már bejutottunk a kegyelembe, miképpen járhatunk és élhetünk a mi Urunk tetszésére. Ezért Isten ígéje a hívó ember fundamentuma. Isten — olvassuk az ígében — sokszor és sokféleképpen szólt nekünk.

A Zsidókhöz írt levél 1,1 része így szól: „Ez utolsó időben pedig szólott nekünk az Ő Fia által.” — Meg van határozva: Fia által szólt hozzánk. A törvény és tanúbizonyság tehát Jézus Krisztusról beszél nekünk, Őhöz vezet bennünket, és ezt annak a szép ígének a fényében próbáljuk elképzelni, ami a Jordánban történt, amikor Jézus megkeresztelkedett és hang hallatszott az égből: „Ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm, Őt hallgassátok!”

A törvény és tanúbizonyság tehát, és ez a világosság, amely a hívó ember, az ígét szerető ember világossága: az Jézus Krisztus.

Pál azt írja a galatáknak: Ha valaki — akár még mi is — eltévelyedne, akár angyalok, mást hirdetne azon kívül, amelyet hallottatok, amelyet hirdettünk is, átkozott legyen!

Sokan megbotránkoznak azon, hogy lehet az apostol ilyen intoleráns. Hogy lehet ilyen kemény. Hogy lehet az apostol ilyen szót használó ember: legyen átkozott! — És nehogy félreértsük, még utána ezt Pál meg is ismétli. A következő versben megint elmondja: Legyen átkozott! — nem félreértés. Mert nincs más evangélium. A törvény és tanúbizonyság.

Az Ézsaiás 8,16-ban olvassuk: Isten ezt lepecsételte. A Jelenések könyvében pedig úgy van kijelentve: ehhez nem lehet sem hozzátenni, sem elvenni. Nem lehet mellé rakni valamit, hogy még ez is az Isten ígéje, még az is Isten szava. Bármilyen szép gondolatot sem. Isten ígéje önmagában megáll. Azt énekeljük: „Megáll az Istennek ígéje, és nem állhat senki ellene.” Isten ígéje önmagában megáll, önmagában teljes. Isten ígében ki van jelentve minden, ami nekünk szükséges az életre és a kegyességre. — Csodálatos ajándéka Istennek.

Mivel kevés az időnk, azért nézzünk meg most négy dolgot, hogy a hívó ember számára mi a törvény és tanúbizonyság, mi Isten ígéje?

Először azt olvassuk a Bibliában: Isten beszéde fundamentum, amelyen állunk. Az a kőszikla, amelyre épül a mi hitünk, és amelyre azért van szükségünk, hogy el ne sodortassunk.

Annak a jézusi példázatnak is ez a legfőbb értelme, amikor Jézus arról beszél, hogy az okos, bölcs ember a házát sziklára építette. Ha jön az ár, a szél, a vihar, ez nem fog elmozdulni, összedőlni, mert sziklára van építve. A bolond pedig a házát csak fűnyre tudja építeni. Isten ígéje nekünk szilárd fundamentum.

Jön a tanításnak — mondja Pál később — akármilyen szele felénk, el ne sodortassunk. Nem úgy van, hogy jön felénk valaki, hoz egy érdekes cikket, és akkor azt mondják némely naivak: hát jó dolgok vannak benne. Ennek is igaza van. Nem veszik észre, hogy hamis tanítás van benne. Annak szele megcsapja az embert, és már nem áll a sziklaszilárd fundamentumon. Ha valamilyen rágeszáló állatot meg akarunk mérgezni, a mérget mindig valamilyen kívánatos falatba teszszük, hogy egye meg, és akkor majd elpusztul. (Nincs ebben semmi rossz...?) Ezért kell fundamentumként tekinteni Isten ígétére. Ezen áll az én hitem, az én Istenismeretem.

Péter azt mondja: Isten ígéje az a mag, amely által újjászülettetünk. Nem romlandó magból — mondja Péter —, hanem romolhatatlanból születettek újjá. Abból a romolhatatlanból, amely nem olyan, mint a fű, nem olyan, mint a virág, nem szárad meg, nem hervad el, mert Isten beszéde örökre megmarad. Romolhatatlan mag Isten ígéje, amely évezredekkel ezelőtt, évszázadokkal majd később, amíg Jézus Krisztus vissza nem jön, akkor is ugyanazt végzi el az emberben: újjászüli élő reménységre a hívő embert.

Isten ígéje olyan, mint az étel. Örök életre tápláltatunk a tiszta és hamisítatlan tejjel — mondja Péter. Aki Isten ígétével nem él, az éhen hal. Az olyan, mint amikor nem eszik valaki. Elkezd sorvadni, fogyni, és nemcsak fogy, hanem erőtlenedik is. Ha valakire azt mondták: már eszik, azt jelentette: a gyógyulás útján, erősödés útján van. Ha nem eszik, akkor nincs táplálás, nincs erő. Ha már eszik, azt jelenti: meg fog erősödni.

Aki Isten ígését nem ételnek tekinti, az mindig gyengülni, sorvadni fog. Egyre inkább elsorvad az élete. Azt mondja Péter: Isten ígéje növekedésünk forrása is. Nemcsak azért kell táplálkoznunk, hogy éljünk, hanem azért is, hogy növekedjünk. Ehhez is elengedhetetlen a táplálék. Ez a növekedésünk forrása: Isten tiszta beszéde, mint hamisítatlan tej, melyen növekedjete.

Egy magyar igehirdető majd 300 évvel ezelőtt a következőt mondta Isten ígétééről: „A tanítónak (aki Isten ígését tanítja) két emlője vagyon: az Ó- és Újtestamentum.” — Milyen csodálatos!

Mit kell törvényen és tanúbizonyságon érteni? Így értjük meg, hogy tulajdonképpen az ézsaiási mondat mit jelent a számunkra, amit többen, többféleképpen fordítanak. Én e mellett a fordítás mellett maradnék: a törvényre és tanúbizonyságra figyeljete, mert aki nem e szerint szól, nem lesz világossága! Azért, mert törvényen és tanúbizonyságon tulajdonképpen Isten kijelentését értjük, amit Isten magáról és akaratáról, beszéd vagy írás által kijelentett.

Nem mondanám, hogy a törvény az Ószövetség, a tanúbizonyság pedig az Újszövetség. Lehetne ezt így is magyarázni. Tulajdonképpen a tanúbizonyság azt je-

lenti, hogy valamilyen megtörtént eseményről való tanúskodás. Ha így vesszük, akkor az Újszövetség valóban tanúbizonyság, mert arról a megtörtént dologról és eseményről tesz nekünk bizonyoságot, amit Isten az Ószövetségben, a törvényben is megígért és kiábrázolt.

Az Újszövetség tehát tanúbizonysága annak, hogy „mind igazak és ámenek, amik szádból kijöttek.” Isten, amit megígért, nem felejtette el. Isten, amit megígért az Éden-kertben az első emberpárnak Jézus Krisztusról, hogy el fogja küldeni ebbe a világba, azt Isten betartotta azért, mert kegyelmes és irgalmas. Nem akarja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy megtérjen az ő útjáról és éljen. Ezért az Újszövetség valóban tanúbizonyság, mert arról szól nekünk, hogy a nagy-péntek megtörtént, a húsvét megtörtént. Bárki mondhat bármit. Jézus Krisztus mennybemenetele megtörtént. A pünkösöd megtörtént és ennek tanúbizonyságai vannak.

Én azért nem választanám így ketté, mert ha a törvény Isten akarata, az Újszövetségben ugyanúgy benne van Isten akarata. A tanúbizonyság Istennek megígért dolgai teljesüléséről szóló hír, igazsága a számunkra, akkor az Ószövetségben ez ugyanúgy benne van, hiszen ugyanúgy tanúbizonyságot tettek az Ószövetség emberei arról, hogy Isten minden cselekedete hűséges és igaz. Mindkettőben ott van a tanúbizonyság és a törvény.

Így is mondhatnánk: tulajdonképpen a törvény és tanúbizonyság úgy tárja eléink az üdvösség útját, hogy Isten leírt valamit, hogy olvasd, és hirdettetett valamit, hogy hallgasd. Azt mondanám: a törvény és tanúbizonyság tulajdonképpen Istennek az az akarata, szándéka és cselekedete, amelyet ahhoz, hogy üdvözüljünk, feltétlenül ismernünk kell. Ahhoz, hogy szent életben járjunk, feltétlenül be kell tartanunk az Ő Szentlelke segítségével.

Ezt néhány igével alátámasztom: törvény és tanúbizonyság: írott- és hirdetett ige. Így értjük meg azt, hogy a reformátorok miért tették azt a középpontba, miért mondták azt, hogy Isten igéjének hirdetése maga Isten igéje.

Néhány héttel ezelőtt kezembe került egy nagyon régi boríték, amit egy lelkipásztor adott fel az egyik barátjának. A lelkipásztor neve után ott volt három betű: VDM — Verbi Dovini Minister — Isten igéjének a szolgája. Valamikor a lelkipásztorok ennek tekintették magukat.

A Teológián volt egy professzor, aki gyakorlati teológiát tanított. Bizonyos dolgokra nagyon, bizonyos dolgokra meg nem tanított meg bennünket. Amit megtanított, azért én hálás voltam. Az egyik ilyen volt: soha nem engedte, hogy valaki úgy olvassa fel a Bibliából az igét a homiletikai gyakorlaton, hogy olvasás után azt mondja: eddig Isten igéje. Ha eddig Isten igéje, akkor mehetünk haza. Nem eddig Isten igéje, legfeljebb annyit mondhattok: eddig Isten írott igéje. Utána jön az ige hirdetés, amelyről hisszük, hogy Istennek általunk hirdetett igéje — törvény és tanúbizonyság. Isten akarata és annak hirdetése, hogy a Bibliában, ezt hogy éltek meg, hogy gondolta az első gyülekezet, mi volt ennek ott és akkor az aktualitása, és mit üzen ezen keresztül Isten itt és most nekünk. Törvény és tanúbizonyság — ha erre figyel valaki, annak lesz világossága. Ha valaki nem figyel erre, az marad a sötétségben, nem lesz hajnala, nem derül fel majd az Úrnak hajnala az ő számára. Sötét lesz minden és eltéved.

Néhány ige, ami ezt alátámasztja, hogy valóban így van. Amikor Pál a Theszalonikai gyülekezetnek azt mondja: Istennek általunk hirdetett igéjét nem emberi beszédként fogadtátok be, hanem Isten beszédeként, minthogy valóban az, és annak ereje munkálkodik is bennetek, akik hisztek. Ezt a részt: *általunk hirdetett igéje* — aláhúztam. Ez azt jelenti: az ige nem a mienk. Az Istené az ige. Sőt Jézus Krisztus maga az ige. Ez keresztül jön rajtunk a gyülekezet közösségébe. Valaminek a közvetítői vagyunk. Pontosán erre lehet alapozni ezt, hogy Isten igéjének hirdetése maga az Isten igéje.

Amikor Péter elmegy Kornélius házába, és amikor összegyűlnek, jelentik Péternek: mindnyájan itt vagyunk, hogy meghallgassuk, amit reád bízott Isten. Te most tanúbizonyság vagy a számunkra, és szeretnénk meghallani, mit mond Isten rajtad keresztül. — Szép, és az ige előtti alázat ez. Már maga az, hogy: mindannyian itt vagyunk, hogy meghallgassuk — nem a te bölcsességedet, a te tudományodat akarjuk hallani, hanem azt, amivel téged megbízott Isten, az Ő igéjét. — Alázat ez, ha valaki el tudja mondani.

Amikor Pál azt mondja Timóteusnak: ne szégyelld hát a mi Urunkról való bizonyágtételt. Nyugodtan mondhatjuk: tanúbizonyság-tételt.

Pál azt mondja a rómaiakhoz írt levélben: nem szégyellem a Krisztus evangéliumát, mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére. Istennek ereje, dűnamisza az.

Csak így lehet az ige előtt elcsendesednünk nekünk, református embereknek is. „Uram, a te igéd nekem a sötétben szövétnekem.” Törvény és tanúbizonyságtétel. A te akaratod, a te leírt szavad és annak hirdetése együtt a mi számunkra a te igéd. Vezess általa. Legyen számomra a te igéd — ahogy a Timótheusi 2. levélben olvassuk: Valóban hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, és minden jó cselekedetre felkészített. Isten tudja ezt elvégezni bennünk.

Jézus Krisztus megkérdezi a tanítványokat: ti is el akartok menni? Péter azt mondja erre: Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van nálad. Azért, mert Péter felfedezte ezt a legnagyobb csodát, hogy a törvény és a tanúbizonyság az maga Jézus Krisztus. Az maga az a Jézus Krisztus, aki az Isten akarata a mi számunkra. Aki hű tanúbizonyság — ahogy a Jelenések könyvében is van —, Isten szeretetének, irgalmának és a bűnös ember iránti csodálatos kegyelmének a hű tanúbizonysága, és aki Őreá figyel, aki Őt nézi, dicsőíti, magasztalja, az nem marad sötétben. Övé az élet világossága.

Akár október, akár január, február van — járjunk ebben a világosságban, és szerezzon számunkra az ige, Isten szava, mindig vidámságot és szívbeli örömet. Mert benne megtaláljuk, amire szükségünk van. Megtaláljuk Jézus Krisztust, az életet, a megoldást, a bűnbocsánatot, az irgalmat.

Ó bárcsak énekelné a szívünk azt a szép éneket: Nem hagyjuk el a Bibliát, Isten szent igéjét, Ez támasza az aggoknak, az ifjúnak vezér.

Legyen kedves számunkra Istennek igéje, annak olvasása és hallgatása, hogy Isten előtti alázattal tudjuk mondani: „Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád.”

A 370,2 dicsérettel könyörögjünk:

Te szentségnek új világa, igédnek vezérlj útjára,
Taníts téged megismernünk, Istent Atyánknak neveznünk.
Őrizz hamis tudománytól, hogy mi ne tanuljunk mástól,
És ne légyen több más senki, hanem Krisztus, kiben kell bízni!
Alleluja, Alleluja!

Imádkozzunk!

Ó bárcsak megtanultuk volna: Ne légyen több más senki, csak te, Úr Jézus Krisztus, kiben kell bízni. Bárcsak mi is őrizkednénk hamis tudománytól, hogy ne tanuljunk mástól.

Köszönjük, hogy legfőképpen te őrzöl bennünket. Engedd, hogy az igaz tudományt tanuljuk. Engedd, hogy abban gyönyörködjük. Hiszen tudjuk, hogy az evangélium erő, hatalom. Azt végzi el, amit senki és semmi nem tudna elvégezni a mi szívünkben, hogy újjászüljön minket élő reménységre. Hogy összetörje balga szívünk bálványait, és megtanítsa arra az útra, amin járnunk kell.

Engedd, hogy alárendeljük magunkat a törvénynek és a tanúbizonyságtételnek. Engedd, hogy mi is tanúk legyünk, Urunk, akiknek igéd szívében, elméjében, kezében van. Engedd, hogy erről tanúskodjunk.

Bocsásd meg, hogy ehelyett sokszor másra figyelünk, mást mondunk, és így nem tudunk erősíteni, vigasztalni, hozzád hívogatni, és így nem vagyunk hű tanúi.

Köszönjük, hogy Szentlelkedet adtad ahhoz, hogy tanúbizonyságok lehessünk, mert Szentlélek nélkül nem lehet téged hirdetni, nem lehet rólad beszélni, nem lehet téged vinni.

Kérünk, Szentlélek Isten, erősítsd bennünk hitünket, idvességünk eszközét. Engedd, hogy azon a sziklaszilárd fundamentumon álljunk, ami a te igéd, hogy a tanításnak semmi szele el ne sodorjon bennünket az igaz partokról, ahol kegyelmed által kiköthettünk, és ahol lehorgonyozhattunk.

Kezedbe tesszük életünket, szeretteinket közelben vagy távolban, betegeinket, mindazokat, akik segítséget szenvednek akár testi, akár lelki képpen. Hordozd és vigasztald a gyászolókat.

Kérünk, áldd meg hazánkat, szétszóratott magyar népünket. Kérünk, áldd meg a te egyházadat ezen a földön, mely a szent ígére épült, mint fundamentumra, hogy növekedjenek, a szent életben előrehaladjanak, hogy szolgáljanak és hirdessenek téged. Hadd várjunk vissza téged, Úr Jézus Krisztus, hiszen olyan sokszor elfelejtjük, hogy a Lélek és mennyasszony azt mondják: Jövel, Bizony jövel, Uram Jézus.

Kérünk, hallgasd meg mindazokat a könyörgéseket, amelyeket most csendben szívünkben eléd viszünk abban a reményben, hogy még szánkon sincs a szó, te már érted azt.

Ámen.